

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 listopada 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z wniosku R. W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł. o zasiłek chorobowy: zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał R. W. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 9 lutego 2019 roku do dnia 28 kwietnia 2019 roku (pkt 1) i oddalił odwołanie w pozostałym zakresie (pkt 2).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Wnioskodawczyni R. W. była zatrudniona w oparciu o umowę o pracę w Instytucie Medycyny Pracy im. prof. dra med. J. N. w Ł. od dnia 1 marca 1997 roku do dnia 31 stycznia 2019 roku i z tego tytułu podlegała ubezpieczeniu chorobowemu.

W dniu 18 stycznia 2019 roku ubezpieczona zawarła z Uniwersytetem Medycznym w Ł. umowę zlecenia, na mocy której zobowiązywała się za wynagrodzeniem do przygotowania i przeprowadzenia ćwiczeń w wymiarze nieprzekraczającym łącznie 2 godzin w okresie od 19 stycznia do 8 lutego 2019 roku.

Wnioskodawczyni była niezdolna do pracy z powodu choroby w okresie od dnia 31 stycznia 2019 roku do dnia 28 kwietnia 2019 roku.

Sąd I instancji wskazał, iż powyższy stan faktyczny nie był przedmiotem kontrowersji między stronami. Osłą sporu była odmienna ocena prawna co do okresu utraty prawa do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego należnych po ustaniu tytułu ubezpieczenia wskutek wykonywania umowy zlecenia, stanowiącej tytuł do objęcia ubezpieczeniem chorobowym. Nadto pełnomocnik ubezpieczonej stał na stanowisku, że nie powinna ona utracić prawa do zasiłku chorobowego nawet w czasie świadczenia pracy w oparciu o umowę zlecenia, ponieważ taki rodzaj działalności był dla niej formą terapii.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie wnioskodawczyni zasługiwało na uwzględnienie w zakresie prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 9 lutego 2019 roku do dnia 28 kwietnia 2019 roku, natomiast w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu.

Sąd I instancji podkreślił, iż prawo do zasiłku chorobowego przysługuje co do zasady ubezpieczonym, którzy stali się niezdolni do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego (art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia w razie choroby i macierzyństwa, t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 645 z późn. zm., dalej: ustawy zasiłkowej). Wyjątek od tej reguły przewidziany jest w art. 7 ustawy zasiłkowej. Stanowi on, że zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała:

- 1) nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego;
- 2) nie później niż w ciągu 3 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego - w razie choroby zakaźnej, której okres wylegania jest dłuższy niż 14 dni, lub innej choroby, której objawy chorobowe ujawniają się po okresie dłuższym niż 14 dni od początku choroby.

Poza przytoczonymi przesłankami pozytywnymi prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia, ustawodawca ustanowił również przesłanki negatywne, których zaistnienie powoduje ustanie prawa do tego szczególnego rodzaju świadczenia. Jedną z nich przewiduje art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej. Stanowi on, że zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub

dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Na kanwie analizowanego stanu faktycznego Sąd Rejonowy uznał, że R. W. niewątpliwie spełniła pozytywne przesłanki nabycia prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, uregulowane w art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Tytuł ten ustał z dniem 31 stycznia 2019 roku i od tego dnia do 28 kwietnia 2019 roku była ona niezdolna do pracy z powodu choroby. Ta okoliczność nie była kwestionowana przez organ rentowy.

Przyczyną, dla której odmówiono R. W. prawa do zasiłku chorobowego było wykonywanie przez nią do 8 lutego 2019 roku umowy zlecenia zawartej z Uniwersytetem Medycznym w Ł.. Umowa ta stanowiła tytuł do objęcia zleceniobiorcy dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Nie ulega zatem wątpliwości, że wobec odwołującej się zaszła negatywna przesłanka przysługiwania prawa do zasiłku chorobowego, o której stanowi art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej. Sąd I instancji stanął na stanowisku, że w przeciwieństwie do organu rentowego, na stanowisku, że zaistnienie okoliczności z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej w okresie do 8 lutego 2019 roku nie przesądza o braku prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tej okoliczności, o ile nadal spełnione są przesłanki pozytywne z art. 7 ustawy zasiłkowej. Za takim stanowiskiem przemawia zastosowanie wobec analizowanego przepisu (art. 13 ust 1 ustawy zasiłkowej) każdego rodzaju wykładni.

Po pierwsze, zgodnie z literalnym brzmieniem przepisu zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. A contrario, zasiłek chorobowy przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy nie podejmuje i nie kontynuuje tego rodzaju działalności. W rozpoznawanym stanie faktycznym niesporny pozostaje fakt, że po 8 lutego 2019 roku R. W. tego rodzaju działalności nie podejmowała, ani nie kontynuowała.

Po drugie, warto na treść art. 13 ust. 1 ustawy zasiłkowej spojrzeć z perspektywy wykładni systemowej. Analizując przepisy ustawy zasiłkowej można dostrzec inne regulacje pozbawiające ubezpieczonych prawa do świadczeń, np. art. 16 i 17. W pierwszym z nich ustawodawca posługuje się konstrukcją zawężającą negatywne skutki wystąpienia okoliczności obiektywnie niepożądaną, uzasadniającej utratę prawa do świadczeń. W razie zrealizowania się hipotezy przepisu (niezdolność do pracy spowodowana nadużyciem alkoholu), zastosowanie znajduje sankcja pozbawiająca ubezpieczonego prawa do świadczeń przez pierwszych 5 dni niezdolności do pracy, choćby trwała ona dłużej – „zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres pierwszych 5 dni tej niezdolności”. Z kolei w treści art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej ustawodawca zdecydował się na zastosowanie sankcji rozszerzającej skutki wystąpienia określonej okoliczności negatywnej na cały okres zwolnienia lekarskiego, podczas którego okoliczność taka wystąpiła – „ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia”. Tymczasem do treści normatywnej przepisu, który znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie (art. 13 ust. 1 ustawy zasiłkowej) ustawodawca nie zdecydował się na wprowadzenie regulacji zawężającej lub rozszerzającej temporalne skutki zrealizowania hipotezy przepisu. W przeciwieństwie do innych przywołanych przepisów z tego samego aktu prawnego, w dyspozycji analizowanej normy prawnej próżno szukać sformułowań stanowiących, że w razie ziszczenia się wskazanych okoliczności osoba zainteresowana zostaje pozbawiona prawa do zasiłku za „cały okres niezdolności do pracy” lub za „cały okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego”. Skoro w ramach jednej ustawy stosowane są różne konstrukcje prawotwórcze w odniesieniu do podobnych instytucji, nie można różnic tych pomijać i stosować każdą z instytucji w jednakowy lub analogiczny sposób. Wobec tego, brak dookreślenia czasowego skutku pozbawienia prawa do świadczeń w związku z zaistnieniem przesłanki z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, oznacza, że sankcja analizowanej normy prawnej znajduje zastosowanie tak długo, jak długo spełniona jest jej hipoteza – ani dłużej, ani krócej.

Po trzecie, za omawianym sposobem rozumienia art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej przemawia również wykładnia celowościowa. Ryzykiem chronionym w przypadku zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia jest

spowodowana chorobą niemożność wykonywania działalności zarobkowej dającej źródło utrzymania po tym, jak zakończona została wcześniejsza działalność, zapewniająca możliwość korzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Z mocy ustawy ryzyko to chronione jest w takim samym stopniu w sytuacji, gdy ubezpieczony stał się niezdolny do pracy jeszcze w czasie trwania tytułu ubezpieczenia chorobowego i pozostał w takim stanie po jego ustaniu, jak i wówczas, gdy stał się niezdolny do pracy w okresie 14 dni po ustaniu tytułu. Sąd nie znajduje racjonalnych argumentów, by w świetle określonego celu przepisu art. 7 ustawy zasiłkowej różnicować sytuację osób, które pomiędzy ustaniem tytułu ubezpieczenia chorobowego a chorobą występującą w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia nie podejmowały jakiejkolwiek aktywności zawodowej od osób, które w tym okresie krótkotrwale kontynuowały lub podjęły działalność zarobkową, ale zakończyły ją przed zachorowaniem w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia. Zarówno w przypadku, jednych i drugich występuje jednakowe ryzyko ubezpieczeniowe, które uzasadnia – wolą ustawodawcy – przyznanie im prawa do zasiłku chorobowego na mocy art. 7 ustawy zasiłkowej. Przeciwna interpretacja art. 13 ust. 1 pkt 2 nakazywałaby każdemu powstrzymywanie się przez 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego od jakiejkolwiek aktywności zawodowej, albowiem choćby jednodniowa działalność uniemożliwiałaby mu skorzystanie z prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego. Wątpliwe, by przeciwdziałanie aktywizacji zawodowej leżało u podstaw ratio legis analizowanej normy prawnej.

Sąd I instancji podkreślił, że zaprezentowana powyżej wykładnia przepisu art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej znajduje również wsparcie w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego. W postanowieniu z dnia 25 października 2018 roku stanął on na stanowisku, że „zaprzestanie wykonywania „kontynuowanej” albo „podjętej” działalności zarobkowej po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, otwiera zainteresowanemu możliwość skutecznego ubiegania się o świadczenie zasiłkowe ze skutkiem ex nunc (od chwili, w której zaprzestano realizowania takiej działalności). Osoba niezdolna do pracy, która spełniła ten warunek, nabędzie zatem prawo do zasiłku chorobowego, o ile nie zaistnieje którakolwiek z pozostałych przesłanek negatywnych, jakie zostały wymienione taksatywnie w art. 13 ustawy zasiłkowej” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2018 r., III UZP 7/18, Lex 2575525). W innej sprawie, rozpoznawanej w innym składzie, Sąd Najwyższy trafnie dostrzegł, że „zasiłek chorobowy po ustaniu określonego tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje tylko za te okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w których została podjęta lub jest faktycznie kontynuowana działalność zarobkowa stanowiąca kolejny lub nowy tytuł podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, co nie dotyczy innych okresów zasiłkowych, w których taka działalność nie była wykonywana” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2018 r., III UZP 5/18, LEX nr 2557180).

Reasumując, Sąd Rejonowy uznał, iż skoro R. W. stała się niezdolna do pracy w ciągu 14 dni od ustania ubezpieczenia chorobowego, a niezdolność ta trwała co najmniej 30 dni, zaś w okresie od 9 lutego do 28 kwietnia 2019 roku nie zachodziła wobec niej żadna z przesłanek negatywnych z art. 13 ustawy zasiłkowej, przysługiwało jej prawo do zasiłku chorobowego za ten okres. W tym zakresie zaskarżona decyzja podlegała zmianie zgodnie z żądaniem odwołującej się na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Na odmienną ocenę zasługiwał natomiast okres od 1 do 8 lutego 2019 roku, kiedy R. W. kontynuowała wykonywanie umowy zlecenia, stanowiącej podstawę do objęcia jej dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. W tej części decyzja pozbawiająca odwołującą się prawa do zasiłku chorobowego okazała się zasadna, a odwołanie podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez organ rentowy w zakresie pkt 1. Pełnomocnik zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. jedn. Dz. U. z 2017r., poz. 1368) poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia pomimo kontynuowania działalności zarobkowej stanowiącej tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Wskazując na te zarzuty, wniósł o zmianę wyroku w pkt 1 i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 18.06.2019 r. w całości. na podstawie art. 367 § 1, art. 368 § 1 pkt 1) i art. 369 § 1 k.p.c.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

Sąd pierwszej instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie znajdujące oparcie zarówno w obowiązujących przepisach prawa, jak i w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd II instancji w pełni aprobując i przyjmując zarówno ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego jak i jego rozważania, jako własne, jednocześnie stwierdził, że nie zachodzi obecnie potrzeba powielania w tym miejscu tych ustaleń (por. wyrok SN z 5.11.1998r., I PKN 339/98, OSNAPIUS 1999/24/).

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd II instancji nie dopatrył się żadnego naruszenia prawa materialnego, skutkujących koniecznością - zgodnie z żądaniem apelacji - zmiany tegoż orzeczenia, ani też jego uchycieniem i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy, po samodzielnym zapoznaniu się i przeanalizowaniu całego materiału dowodowego w sprawie oraz pisemnych motywów skarżonego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, doszedł do wniosku, że zarzuty strony skarżącej sprowadzają się w zasadzie do polemiki z niewadliwym stanowiskiem Sądu I instancji i interpretacją przezeń dokonaną a jako takie, nie mogą się ostać. Apelujący ograniczył zarzuty apelacyjne do zarzutu związanego z niewłaściwą wykładnią wspomnianego art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej.

Stanowisko organu rentowego jakkolwiek znajdujące odzwierciedlenie w poglądach doktryny jak i judykatury, co do zasady, nie może pozostawać w oderwaniu od stanu faktycznego w konkretnej sprawie jak również ograniczać interpretacji cytowanego przepisu z pominięciem wykładni teleologicznej czyli bez uwzględnienia celu jaki przyświecał ustawodawcy, wprowadzającemu powyższe uregulowanie. Nie może być również sprzeczne z wykładnią systemową.

Sąd Rejonowy przeprowadził bardzo wnikliwy wywód uzasadniając przyznanie wnioskodawczyni prawa do zasiłku za okres, w którym nie miała już innego tytułu do ubezpieczenia. Sąd Okręgowy nie będzie ponawiał tych argumentów, w całości akceptując ich słuszność.

Jedynie dodatkowo Sąd Okręgowy pragnie wskazać, iż zgodnie z art. 13 ust.1 pkt. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 645 z późn. zm.) zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy: kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Wprawdzie kontynuowanie umowy zlecenia po ustaniu stosunku pracy oznacza na ogół podjęcie lub kontynuowanie działalności zarobkowej stanowiącej nowy lub kolejny tytuł do objęcia dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym, a zatem co do zasady stanowi negatywną przesłankę przysługiwania prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu poprzedniego (pracowniczego) tytułu ubezpieczenia chorobowego (art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, por. wyroki Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2012 r., I UK 212/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 294 lub z dnia 28 maja 2013 r., I UK 626/12, LEX nr 1408145.

Jednak w niniejszej sprawie należało podzielić linię orzeczniczą, z której wynika, że zasiłek chorobowy po ustaniu określonego tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje tylko za te okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w których została podjęta lub jest faktycznie kontynuowana działalność zarobkowa stanowiąca kolejny lub nowy tytuł podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, co nie dotyczy innych okresów zasiłkowych, w których już taka działalność nie była wykonywana.

W tym miejscu zauważyć należy, iż Sąd Najwyższy uznawał nawet, że ubezpieczona nie powinna być pozbawiona świadczeń chorobowych za cały okres po ustaniu pracowniczego tytułu ubezpieczenia chorobowego, tj. za okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w którym jako osoba uprawniona do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia nie uzyskiwała żadnych lub uzyskała dochody "marginalne" poniżej progu najniższego wynagrodzenia za pracę (por. wyroki Sądu Najwyższego z: z 25 lutego 2008 r., I UK 249/07, OSNP 2009 nr 11-12, poz. 152 lub 4 czerwca 2012 r., I UK 13/12, LEX nr 1218583 czy uzasadnienie wcześniej powołanego wyroku z 9 stycznia 2012 r., I UK 212/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 294, z uwzględnieniem "progu" minimalnego wynagrodzenia za pracę i adekwatnych świadczeń od takiej podstawy wymiaru składek - wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 lutego 2014 r., SK 18/13, OTK-A 2014 Nr 2, poz. 15).

Sąd Rejonowy nie poszedł tak daleko w swoich rozważaniach, uznając, że odwołująca nie może być pozbawiona prawa do zasiłku tylko za okres, w którym nie miała innego tytułu do ubezpieczeń, jednak cytowana ocena Sądu Najwyższego, utwierdza Sąd Okręgowy co do słuszności zaskarżonego wyroku.

W tym zakresie zauważyć należy, że wynagrodzenie uzyskane z kontynuowania spornego zlecenia (za 2 godziny pracy) było niewielkie, a zatem uzyskany dochód był w istocie rzeczy "marginalny" z punktu widzenia zakresu i wysokości ochrony wynikającej z możliwości przystąpienia do "kolejnego" już dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

Skoro zatem Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż zasiłek chorobowy po ustaniu określonego (pracowniczego) tytułu obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje w razie podjęcia lub kontynuowania tylko takiej działalności zarobkowej stanowiącej tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie kolejnym lub nowym ubezpieczeniem chorobowym, która zapewnia "źródło utrzymania", w tym choćby minimalny standard ochrony ubezpieczeniowej, a zatem zapewnia taką wysokość świadczeń zasiłkowych za okres orzeczonej niezdolności do pracy, która nie powinna być symboliczna ani ustalana w wysokości "oderwanej" lub pomijającej zasady ustalania podstawy wymiaru świadczeń dla osób, którym przysługuje ochrona zasiłkowa po ustaniu poprzedniego tytułu ubezpieczenia chorobowego, to tym bardziej należy przyjąć, iż nie było podstaw do pozbawienia wnioskodawczyni prawa do zasiłku za cały okres niezdolności do pracy.

Podzielając zatem w całej rozciągłości trafność rozstrzygnięcia i motywów Sądu Rejonowego, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy apelację odwołującego się oddalił, o czym orzekł jak w sentencji.

W punkcie drugim wyroku Sąd Okręgowy zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na rzecz wnioskodawczyni kwotę 120,- zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję. Powyższe postanowienie zapadło na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Skarżący Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przegrał sprawę w całości, w związku z czym powinien zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Wnioskodawczyni reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym poniosła w postępowaniu apelacyjnym koszty zastępstwa prawnego w wysokości 120 zł ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Przewodniczący: Sędziowie:

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego.